

РЕШЕНИЕ

№ 4048

гр. София, 19.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Елена Попова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3829** по описа за **2023** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на В. С. Д. от [населено място], депозирана чрез адв. Ц. И. против Решение №1092 от 06.03.2023 г., постановено по АНД №17456/2022 г. на СРС, НО, 17-ти състав, с което е потвърдено НП № 7488/03.11.2021 г. издадено от Началника на отдел "Контрол по републиканската пътна мрежа", Дирекция "Анализ на риска и оперативен контрол", Агенция Пътна инфраструктура, с което на основание чл.53 ЗАНН му е наложено административно наказание - "глоба" в размер на 2500 лева по чл. 53, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от Закона за пътищата, вр. чл. 37, ал. 1, т. 1 от Наредба № 11/03.07.2001 на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС. Касаторът твърди, че при постановяване на обжалваното решение са допуснати нарушения на материалния закон, които са довели до неправилни изводи и до неговата необоснованост. Това е така, тъй като описаното в обстоятелствената част на НП нарушение не е доказано, доколкото не е установено какво МПС е управлявал, и по-конкретно каква марка, модел и регистрационен номер. Не е установено и местоизвършването на нарушението, а именно къде точно е бил спрян водачът. СРС не е взел предвид, че в АУАН и в НП не е посочено коя категория е ППС и чия собственост, както и каква е била допустимата маса на процесното ППС. Не е посочено и на какво основание водачът е бил длъжен да провери, че параметрите на ППС с товар или без товар не

надвишават максимално допустимите норми на Наредба №11. Твърди се също, че не се е отчетено наличното разминаване между констатациите в НП и тези в АУАН, доколкото в АУАН се констатира претоварване на едната ос, а в НП нарушението е описано като такова за превишаване на общата маса. Изложени са и доводи, че от съдържанието на повдигнатото обвинение не става ясно за кое точно административно нарушение е санкциониран водачът – дали заради това, че е управлявал без разрешение/квитанция за платена пътна такса или заради това, че не е заплатил изискуемата се такава. Според касатора тази неяснота не може да бъде преодоляна чрез посоченото в НП, че разрешителното е следвало да се издаде по реда на раздел IV от Наредбата, без да се конкретизират действията, които е следвало да предприеме жалбоподателя за издаване на конкретното разрешително. Това е нарушило правото му на защита, доколкото не е бил в състояние да разбере какво обвинение му е повдигнато и за какво нарушение е санкциониран. Твърди се също, че е налице противоречие между обстоятелствената част на НП и цифровата му квалификация. НП не съдържа законовата разпореда, която е приета за нарушена, в противоречие с изискването на чл.57, ал.1, т.6 ЗАНН. Освен това според касатора процесното нарушение не е по Закона за пътищата, а по чл.6, ал.1, т.6, б.„В“ от Наредба №11, вр. чл.139 ЗДвП, тъй като в случая не се касае до специално използване на пътищата по смисъла на §1, т.8 от ДР на ЗП. Счита, че процесният случай не попада в тази хипотеза, поради което приложим е чл.177, ал.3 ЗДвП. По тези съображения, подробно мотивирани в касационната жалба, се иска отмяна на решението и на потвърденото с него НП.

Ответникът Началник отдел "Контрол по републиканската пътна мрежа", Дирекция "Анализ на риска и оперативен контрол" в Агенция „Пътна инфраструктура“, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Г. Н., в представено писмено становище и в съдебно заседание оспорва касационната жалба. Излага подробни доводи за законосъобразността на потвърденото НП и правилността на обжалваното решение, като моли последното да бъде оставено в сила. Претендира присъждането на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Счита решението на СРС за правилно, поради което следва да бъде оставено в сила.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд – София-град, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационните жалби са подадени в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна, срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледани по същество, жалбата е неоснователна. Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било НП №7488/03.11.2021 г., издадено от Началника на отдел "Контрол по републиканската пътна мрежа", Дирекция "Анализ на риска и оперативен контрол", Агенция Пътна инфраструктура, с което на основание чл.53 ЗАНН на касатора е наложено административно наказание - "глоба" в размер на 2500 лева по чл.53, ал.1, т.2 от Закона за пътищата за нарушение на чл.26, ал.2, т.1, б. "а" от Закона за пътищата, вр. чл.37, ал.1, т.1 от Наредба № 11/03.07.2001 на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС.

Наказанието му е наложено за това, че на 07.10.2021 г., около 10:44 часа, в близост до [населено място], на Околовръстен път /път П18/, с посока на движение от [населено място] към [населено място] като водач на извънгабаритно /тежко/ ППС е управлявал МПС с натоварване на тройната ос на полуремаркетото от 30. 600 тона при максимално допустимо натоварване от 24 тона, като водачът не е представил на проверяващия и не е притежавал валидно разрешение за движение по републиканската пътна мрежа, т. е. не е имал издадено разрешително или квитанция за платени пътни такси. Въз основа на събраните по делото доказателства СРС е приел за безспорно установена идентично описаната в АУАН и в НП фактическа обстановка.

От правна страна СРС е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентните за това административни органи, в предвидените в ЗАНН давностни срокове, при спазване на материалния закон и процесуалните правила. С оглед възраженията на жалбоподателя е изложил доводи, че в случая е налице пълна идентичност между описанието на нарушението в акта и в НП, като дадената му правна квалификация напълно съответства на фактическото му описание. Макар в НП да е посочено, че водачът не е разполагал с разрешително или квитанция за платени пътни такси, то конкретната квалификация на нарушението сочи, че в случая се касае именно за липса на платени предварително пътни такси за движение на тежко МПС. СРС е приел за несъмнено доказано, е именно жалбоподателят е управлявал процесното МПС по републиканската пътна мрежа, доколкото той е разписал АУАН и разпечатката от електронната везна, както и неговите лични документи са фотокопирани. За достоверно е прието и извършеното измерване на разстоянието между осите и измерените натоварвания от електронната везна, доколкото представените свидетелства за калибриране сочат, че използвания уред за измерване е точен. Освен това съдът е взел предвид, че в акта жалбоподателят не е възразил срещу установеното натоварване на управляваното от него МПС, а изрично е написал, че няма възражения, включително и срещу посоченото в разпечатката за самото измерване от електронната везна.

За обосновани са приети изводите на актосъставителят и наказващият орган, че процесното МПС, превозващо фракция, се явява тежко като надвишава максимално допустимата стойност натоварване на ос на двойната задвижваща ос, доколкото в чл.3, т.2 от Наредбата е посочено, че тежки са тези ППС или състав от ППС, които имат натоварване на ос, по-голямо от стойностите по чл.7. А в чл.7, ал.1, т. 3, б. "в" от същата наредба е посочено, че максималната сума от натоварванията на ос на една тройна ос на ремаркета и полуремаркета, когато разстоянието между осите е над 1. 30 м е до 24 тона. В случая с оглед измереното разстояние между осите на полуремаркетото с 3 оси е 136 см, следователно максималната сума е именно 24 тона. Съдът е приел, че за тежките ППС се прилагат ограниченията по чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от Закона за пътищата, като правилно при измерване на теглото е взет предвид и превозвания товар. Поради това е счел, че правилно наказващият орган е приел, че управляваното от жалбоподателя МПС е било извънгабаритно/тежко. Приел е за правилно определена и санкционната разпоредба, която изцяло съответства на установеното нарушение и предвижда именно ангажиране на отговорността на физическото лице, което извършва движение на извънгабаритното ППС, т. е. неговия водач. За законосъобразна е приета и наложената санкция в границите на предвидения от закона размер. СРС е изложил мотиви и за приложението на чл.28 ЗАНН, като подробно е приел, защо процесното нарушение не е маловажно.

СРС е разгледал възраженията на наказаното лице както относно твърдени процесуални нарушения, така и относно материалната законосъобразност на НП и е изложил подробни мотиви защо не ги възприема.

Решението е правилно, а наведените в жалбата доводи в противен смисъл са неоснователни.

Настоящият касационен състав изцяло споделя изводите на въззивния съд относно липса на допуснати съществени нарушения в хода на АНП и безспорна установеност на извършеното нарушение. След като е събрал необходимите за правилното изясняване на делото писмени и гласни доказателства, анализирайки същите, съдът правилно е приел, че в конкретния случай не са налице допуснати от АНО нарушения на процесуалните правила по ЗАНН, които да водят до опорочаване на производството по налагане на административното наказание. В тази връзка неоснователни се явяват доводите в противен смисъл, изложени в касационната жалба. Правилни са изводите на СРС за пълно и точно описание на нарушението. Не е съществено нарушение във формата на акта фактът, в АУАН и в НП не са посочени категория е ППС и чия собственост, каква е била допустимата маса на процесното ППС, доколкото тези индивидуализиращи процесното ППС белези не са относими към съставомерността на деянието. Неотнормосимо към съставомерността на деянието е и твърдението, че не е посочено и на какво основание водачът е бил длъжен да провери, че параметрите на ППС с товар или без товар не надвишават максимално допустимите норми на Наредба №11. Както е приел в мотивите си и СРС като водач на ППС касаторът е следвало да е запознат с конкретните натоварвания на осите на управляваното от него МПС, както и да познава законовата и подзаконовата нормативна уредба, предвиждаща специфични задължения за извършвания от него превоз. Не е налице и разминаване в описанието на нарушението в АУАН и в НП, до каквото извод обосновано е стигнал и въззивния съд.

Неоснователни са твърденията на касатора, че не е доказано в хода на съдебното производство пред СРС мястото на извършване на нарушението. В АУАН и в НП подробно и ясно е описан маршрута на движение на МПС, както и мястото на което е констатирано нарушението.

Касационният състав намира, че деянието правилно е квалифицирано като нарушение на чл.26, ал.2, т. 1, б. "а" от ЗП - нарушена е въведената от законодателя обща забрана без разрешение на администрацията, стопанисваща пътя, да се извършва движение на извънгабаритни и тежки ППС в обхвата на пътя. Безспорно са доказани съставомерните елементи на нарушението: а) процесното ППС има характеристики на извънгабаритно по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на Наредба № 11/03.07.2001 г. – то е "тежко", тъй като при извършеното измерване е установено, че сумата от натоварването на ос на тройната ос на полуремаркетото е 30. 600 тона, при максимално допустимо натоварване на тройната ос от 24 тона съгласно чл.7, ал. 1, т. 3, б. "в" от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ, а разстоянието между осите е 1. 36 м. като общото тегло на МПС от 47 450 кг; б) липсва съответно разрешение за движението му по републиканските пътища; в) проверката е извършена на път от републиканската мрежа.

В чл. 26, ал. 2 от ЗП е указано, че за дейности от специалното ползване на пътищата се забранява в обхвата на пътя и ограничителната строителна линия движението на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства без разрешение. Понятието "Специално ползване на пътищата" по § 1, т. 8 от ДР на ЗП включва използването на

пътищата за превозване на тежки и извънгабаритни товари.

При съвкупното тълкуване на горесцитираните норми от Наредба №11/03.07.2001 г. и от Закона за пътищата става ясно, че понятието "без разрешение" включва както случаите на движение на извънгабаритни, вкл. тежки ППС без документ за заплатена дължима такса, когато попадат в допустимите извънгабаритни норми по чл. 14, ал. 3, във връзка с чл. 8, ал. 5 от Наредбата, така и движението на извънгабаритни ППС без издадено разрешително в останалите случаи.

В разглеждания казус се установява, че към момента на проверката, касаторът е осъществявал движение с тежко ППС без за това да има издадено разрешение и без да е заплатена дължимата пътна такса. Именно като водач на моторното превозно средство, който непосредствено извършва дейността по движение на тежкия товарен автомобил без надлежно издадено разрешение, касаторът е извършил нарушението. Той е физическото лице, извършител на нарушението по смисъла на чл.53, ал.1 от ЗП. За превозвача е задължението да осигури разрешителното, но за водача тежи задължението да осъществи превоза при спазване на изискванията на закона, включително да разполага с издадено разрешително. Неизпълнението на това задължение от страна на водача обуславя отговорността му по чл.53, ал.1 от ЗП.

Предвид горезисложеното, настоящият състав не споделя оплакването за неправилна квалификация на нарушението, както и че касаторът не е извършил същото. Не се споделя и оплакването, че приложимата административнонаказателна разпоредба, кореспондираща на установените в случая съставомерни факти е тази на чл.177, ал.3, от ЗДвП, предвиждаща налагане на административно наказание глоба в размер от 500 до 3000 лв. на водач, който, без да спазва установения за това ред управлява пътно превозно средство с размери, маса или натоварване на ос, които надвишават нормите, определени от министъра на регионалното развитие и благоустройството. Тази норма е приложима в случаите, когато не е спазено изискването, въведено в чл.139, ал.1, т. 2 от ЗДвП, движещите се по пътя ППС да бъдат с размери, маса и натоварване на ос, които не надвишават нормите, установени от министъра на регионалното развитие и благоустройството, и с товари, които не представляват опасност за участниците в движението като се препраща към приетата на основание чл.139, ал.3 от ЗДвП Наредба № 11/03.07.2001 г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството. Нарушение по чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП ще бъде налице, респ. ще се реализира отговорност по чл.177, ал. 3 от ЗДвП, когато е нарушена някоя от разпоредбите на Наредба № 11/03.07.2001 г. Настоящият случай не е такъв, тъй като е налице нарушаване на формулирана в закона забрана – чл.26, ал. 2, т. 1, б. "а" от ЗП.

Наред с горното, наказващият орган правилно е издирил и приложил санкционната правна норма. Неспазването на въведената в чл. 26, ал. 2, т. 1 б. "а" забрана представлява административно нарушение по чл. 53, ал. 1, т. 2 от ЗП, предвиждащ налагане на наказание глоба от 1000 до 5000 лв. за физическо лице, което извършва дейност движение на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства и товари (дейност от специалното ползване на пътищата по смисъла на §1, т. 8 от ДР на ЗП) без разрешение на собственика или администрацията, управляваща пътя.

Касационната инстанция споделя мотивите на районния съд за правилна индивидуализация на наложеното наказание от страна на АНО, както и за неприложимост в случая на чл.28 ЗАНН.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън визираните в касационните жалби, решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и предвид разпоредбата на чл. 64д, ал. 3 ЗАНН ответникът, чийто процесуален представител е направил своевременно искане за присъждане на такива, има право на разноски. Предвид това касаторът следва да бъде осъден да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура“ разноски за юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 80 лева, определени в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал.2 АПК, вр. чл.63в ЗАНН Административен съд – София-град

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №1092 от 06.03.2023 г., постановено по АНД №17456/2022 г. на СРС, НО, 17-ти състав.

ОСЪЖДА В. С. Д. от [населено място] да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура“ деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.